

ת"פ 37950/03/20 - מדינת ישראל נגד מוחמד חמודה

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 37950-03-20 מדינת ישראל נ' חמודה
תיק חיזוני: 476543/18

בפני כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מאשימה מדינת ישראל
נגד מוחמד חמודה
נאשמים

החלטה

1. רקע :

בתאריך 18.03.2020 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המיחס לו ביצוע של עבירה החזקת אגרוף או סכין שלא כדין - עבירה לפי סעיף 186 (א) לחוק העונשין, תשל"ג - 1977 (להלן: "חוק העונשין") שהעונש בגין חמש שנים מאסר.

2. בדיעון שהתקיים ביום 05.08.2020 טען ב"כ הנאשם כי לא בוצע שימוש כדין וביקש להורות על ביטול כתב האישום בגין אי קיום זכות הידוע והשימוש בתיק זה, ב"כ המאשימה הגישה ביום 11.08.2020 תגובתו לטענה המקדמית בגין אי עריכת שימוש .

3. טיעוני הצדדים :

טייעוני ב"כ הנאשם :

א. מכתב הידוע נשלח בכתבות לא ידועה והוחזר לשולח על ידי רשות הדואר ביום 13.02.2020.

ב. בכפר בועינה נוג'ידאת, מקום מגוריו של הנאשם, אין רחובות ות. לא מוגדר במשרד הפנים וכן היה צריך לציין את פרטי המלאים של הנאשם לרבות שם אביו, ומשלא עשתה כן המאשימה ושלחה המכתב בכתבות שהיא רק שם וишוב, רשות הדואר החזירה המכתב לשולח.

עמוד 1

ג. לטענת ב"כ הנאשם המאשימה ידעה כי קיימת חובה לבצע שימוש, והיה על המאשימה בעת חקירת הנאשם להשלים פרטיו המלאים ואופן יצירת קשר עמו, ומושא עשתה כן ומושא שלחה המכתב לנאשם הספציפי ולכתובת ספציפית, לא יכולה לטעון כתוב כי שלחה המכתב לנאשם על פי דין.

טיעוני ב"כ המאשימה :

א. בהתאם לסעיף 151 לחס"פ הנאשם אינו רשאי לטעון טענת גם או פסול בכתב האישום (לפי סעיף 149 (3) לחס"פ) אלא ברשות בית המשפט. למשל העלה הנאשם טענה מקדמית זו בהזדמנות הראשונה בתחילת המשפט, יש לדחות טענתו זו על הסף. לטענת המאשימה, הנאשם כפר בעובדות כתב האישום בדין שהתקיים ביום 15.07.2020 ואף ביקש לקיים ישיבת גישור בעניינו, ועד הדין שהתקיים ביום 05.08.2020 לא העלה הנאשם טענה זו.

ב. בהמשך טענה המאשימה כי ככל שבית המשפט יתר לנאשם לטעון טענתו המקדמית, הרי שגם אז יש לדחות טענתו של הנאשם על הסף נוכח העובדה שמכتب הידוע נשלח לנאשם כדין.

ג. ב"כ המאשימה בטיעוני מבקשת לעורר אבחנה בין מצב בו לא שלח מכתב ידוע כלל לבין מצב בו שלחה הודעה ידוע ונעשה מאיץ סביר מטעם המאשימה לשלווח את ההודעה. לפי סעיף 60 א (ג) לחס"פ אם שלחה הודעה בדוואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם ללא חותמה על אישור מסירה, ולכן יש לדחות טענת הנאשם כי היה על הנאשם להשלים פרטיו האישים של הנאשם בעת קיורתו על מנת להמציא לנאשם את הודעה השימוש.

ד. בטרם שליחת הודעה הידוע, וידאה המאשימה כי כתובתו של הנאשם היא עדכנית ואז שלחה הודעה בדוואר רשום לכתובת העדכנית ביותר, ובקשר זה צינה המאשימה כי ישנה כתובות אחת בלבד והיא כמפורט בכותרת כתב האישום (צורך פלט כתובות כפי שמופיע במערכת המשפטית) אשר כוללת גם תד של הנאשם. על כן הוסיף ב"כ המאשימה כי לפנים מסורת הדין ולמען הייעילות על גבי מכתב השימוש נהרשהה בנוסף גם תעודה זההות של הנאשם.

ה. בעבר חלוף זמן (למעלה מ - 30 ימים) ובสมוך להגשת כתב האישום נערכה על ידי המאשימה בדיקה במערכת מעקב משולחים של דוואר ישראל ואכן התברר למאשימה כי דבר הדוואר הוחזר למאשימה (טענת הנאשם). בעקבות כך לדברי המאשימה בדקה היא פעם נוספת האם יש כתובות מעודכנת לנאשם או לחילופין ממקדת - אך כפי שניתנו לראות בפלט, הנאשם אין כתובות ספציפית וגם לא היה שינוי בכתובת הודעה למאשימה ולכן לא נועשתה כל טעות מצדיה. בהקשר זה טען ב"כ המאשימה כי לא הוצאה כל ראייה מצדינו של הנאשם התומכת בטענה כי דבר הדוואר חזר לשולח בגלל שהמכتب נשלח באופן בלתי ספציפי טענת הנאשם (סעיף 6 לtagות המאשימה) ועוד טען הסניגור כי קיימת אינדייקציה לתד של הנאשם בגין לטענת הנאשם (סעיף 7 לtagות המאשימה).

ו. עוד טענה המאשימה כי דרישת החוק היא לשלווח בדואר רשום בלבד ומכאן יש לשלול על הסף טענתה כי הנאשם היה על המאשימה לפעול לחיקירתו של הנאשם ולגבותו ממנו מידע אודוטוי. בהקשר זה הפנתה לת.פ. 20455-11-19 (מיום 11.02.2020) **מדינת ישראל נ' רשות** שם דחה בית המשפט טענתה כי הנאשם וקבע כי המאשימה עשתה כל שיכולתה לדאוג לקיום זכות השימוש. כמו כן הפנה ב"כ המאשימה לת"פ 17430-01-20 **מדינת ישראל נ' חוגראת** (החלטת מותב זה).

ז. לחייבין נטען כי גם אם קופча זכותו של הנאשם לזכות השימוש הרי שאין בכך כדי להביא לביטול כתוב האישום היות ואין מדובר בזכות מוחלטת ובולעדית אלא מדובר בזכות שצעריך לאזן אותה מול מכלול של זכויות ואינטרסים מוגנים (ת.פ. 40131/07 **מדינת ישראל נ' רונית בן רובי**).

ח. לעניין דוקטורינת הבטלות היחסית טען ב"כ המאשימה כי לעיתים, גם במקרים בהם הרשות התובעת אינה מישמת את חובת המידע וזכות השימוש הנגררת ממנה, ניתן לרפא את הפגם באמצעות קיום שימוש בדיעבד. הפנה לתפ"ח 1199/05 **מדינת ישראל נ' פולנסקי** וכן לבג"ץ 5291/11 **רביב נ' מדינת ישראל** - **פרקليות מחוז תל אביב שם נקבע כי התערבותו של בית המשפט בשיקול דעתה של התביעה בכל הנוגע לישומו של הליך השימוש** צריך להיות מצומצם ביותר.

ט. טענות ב"כ הנאשם פורמליות ולא מהותיות ויש לדחון. לטענתה של המאשימה, הנאשם לא עמד ב מבחנים הראשונים אשר נקבעו בפסקה בע"פ 4855/02 **מ"י נ' ד"ר איתמר בורובייך ואח'**, פ"ד ה"ט (6), 776. על כך הוסיף ב"כ המאשימה כי באיזון בין האינטרס הציבורי שהגהשת כתב האישום לבין הפגיעה לכואורה בזכותו של הנאשם, האינטרס הציבורי גובר כמפורט בכתב האישום.

ו. ב"כ המאשימה טען כי מעיון בתיק המזיכירות בנט המשפט עולה כי נשלח לנאשם מכתב רשום מטעם בית המשפט לאוთה הכתובה אליה נשלח מכתב המידע, הכול רק את שמו ושם משפחתו של הנאשם ומספר תעודה זהות בלבד, ואת מכתב זה מטעם בית המשפט קיבל הנאשם, והנאשם אכן הגיע לדין, אך שטענתה הנאשם כי אין להסתמך על הכתובה כפי שמצוינת במסמך וכפי שהיא מופיעה בכתב האישום תמהה (צורפה תרשומת מזכירות בית המשפט והעתק אישור מסירה כפי שמופיע בתיק בית המשפט).

יא. עוד טען ב"כ המאשימה כי המאשימה לקחה לשימושה ליבת הערת מותב זה בעמוד 14 להחלטה בת.פ. 17430-01-20 **מדינת ישראל נ' חוגראת**, ולפיכך הוחלט כי בהודעות שימוש עתידיות, וזאת לפנים משורת הדיון ורק במקרים חריגים, בכוונת המאשימה לפעול ולנסות לתקשר לחשודים צעד נוסף לוידוא קיום זכות השימוש.

דין והכרעה :

1. בנסיבות דנן אין מחלוקת בין הצדדים כי מכתב ידוע לחשוד ובו הودעה על העברת חומר החקירה לידי היחידה החוקרת נשלח לנאשם וחזר למאשימה, אך סיבת חזרת דבר הדואר שנייה במחלוקה באשר

עמוד 3

לטענת המאשימה לא הוצאה כל ראייה תומכת בעניין.

במצב דברים זה עולה השאלה האם המאשימה מילאה בכך את חובתה?

2. המוגדרת הנורמטיבית :

סעיף 186 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (**להלן: "חוק העונשין"**) הקובע עונש של חמיש שנים מאסר בגין עבירה החזקת אגרופן או סכין שלא כדי קובע כי עסקין בעבירה מסווג פשע.

הlico היידוע זכות השימוש מעוגנים בסעיף 60א' לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (**להלן: "החדס"פ**) הקובע לעניינו כי :

"(א). רשות התביעה שאליה הועבר חומר証據 הנוגע לעבירה פשע תשליח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת היידועה לה, אלא אם כן החלטת פרקליט מהוז או ראש ייחידת התביעה, לפי העניין, כי קיימת מניעה לכך.

...

(ג) נשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשום, רואים אותה כאילו הומצאה דין גם ללא חתימה על אישור מסירה.

(ד) חשוד רשאי, בתוך 30 ימים מיום קבלת הודעה, לפנות בכתב לרשות התביעה כאמור בסעיף קטן (ב), בבקשת מנומקתו, להימנע מהגשת כתב אישום, או מהגשת כתב אישום בעבירה פלונית; פרקליט המדינה, פרקליט מהוז, ראש ייחידת התביעה או מי בשם הסמיכו לכך, לפי העניין, רשאים להאריך את המועד האמור.

(ה) החלטת פרקליט מהוז או ראש ייחידת התביעה, לפי העניין, מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום,前にם של 30 הימים ואך Before פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד). "

האם הופרה זכות השימוש הקבועה בחוק ?

3. לשון סעיף 60א'(א) הנ"ל מדברת על כתובתו "הידועה" של הנאשם. הכתובת המעודכנת שנמצאת בידי המאשימה, וועל פי מכלול הנתונים שברשותה היא זו אשר בה מתגורר הנאשם, על פי שמו וכתובתו.

מיותר לציין כי ב"כ הנאשם והנאשם בעצמו לא טענו כי הנאשם מתגורר בכתובת אחרת ובהיעדר ראייה אחרת ביחס לכתובת בה מצוי הנאשם, ברירת המחדל תהיה כתובתו הרשומה במשרד הפנים וכפי שעהła מפלט כתובות במערכת המשפטית. טענותם היחידה של הנאשם ובא כוחו היא שהמכתב נשלח לנאם בלתי ספציפי לכואורה באשר לא צוין שם האב של הנאשם, ובכך לא ברור ומובן לא נשלח המכתב.

4. כאמור זכות השימוש הינה זכות יסוד שנועדה לאפשר לחושד בעבירה מסווג פשע לשטוח את טענותיו לפני הרשות המוסמכת טרם תחילה, אם יש מקום להעמידו לדין, ובדרך זו ליתן בדי' רשות התביעה את האפשרות לבחון את טענותיו של חשור ולקבלן בטרם קבלת החלטה על העמדה לדין. זאת, כדי להקטין את סיכוי הטעות שבה ולמזער את הנזק העולול להיגרם לחשור ולמשאים הציבוריים כתוצאה מההחלטה שגוייה. יש לקיים את השימוש מראש כדי שיגשים את תכליתו באופן מיטבי, ודוק לעניין זה בג"ץ 1400/06 **הטענה למען זכות השלטון בישראל נ' מלא מוקם ראש הממשלה**, פסקה 15 (6.3.2006); וגם דפנה ברק-ארץ **"זכות הטיעון - בין צדק פרודורילי ליעילות"** ספר אור 817 (אהרן ברק, רון סוקול ועודד שחם עורכים, 2013)).

5. בענייננו, כפי העולה מתגובה המאשימה, מכתב היידוע נשלח לכתובת העדכנית של הנאשם וזאת לאחר שנעשהה בדיקה על ידי המאשימה בפלט הממוחשב במערכת המשפטית. עוד עולה מתגובה המאשימה כי בסמוך למועד הגשת כתב האישום ולמעלה מ- 30 יום לאחר שנשלח מכתב היידוע, בדקה המאשימה שוב את כתובתו של הנאשם לאור העובדה שהמכתב חזר, ונוכחה לגלוות כי לא חל שינוי בכתובת הנאשם ואף מצוין מספר ת.ד של הנאשם "ת.ד 1071", וזה המען העדכני ביותר של הנאשם. לנוכח האמור, סבורני כי המאשימה פعلاה כפי המוצופה ממנה .

6. ב"כ הנאשם טען בהקשר זה, כי במועד חקירת הנאשם היה על המאשימה לוודא כתובתו העדכנית של הנאשם ולהשלים פרטים אישיים ובספציפיים וזאת טרם שליחת מכתב היידוע ועל מנת לאפשר לנאם לקיים את זכות השימוש. סעיף 60 א (ג) לחס"פ קובע כי משנשלחה הודעה לפי סעיף זה בדואר רשמי, רואים אותה כאילו הומצאה כדין גם ללא חתימה על אישור מסירה. אין מחלוקת בין הצדדים כי המאשימה שלחה את מכתב היידוע לנאם, לכתובת המעודכנת, אך טענתה הנאם כי עסקין בכך מען "בלתי ספציפי" באשר לא צוין שם האב, מעלה את השאלה האם על התביעה לפעול באופן פרטני ובממצא אישית לכל נאם? סבורני בהקשר זה כי יש לבחון את אופן פעולות המאשימה ביחס לכך באמת מידת של סבירות הפעולה המנהלית , ויש להיזהר בקביעת אמת מידת מחמירה המוטלת על המאשימה בהמצאת הודעה לנאם כשאין כל דרישת על פי דין להמצאה אישית.

7. כעולה מטעוני המאשימה ומעיון בתיק המזיכירות בנט המשפט עולה כי ביום 05.04.2020 נשלח לנאם מכתב רשום מטעם בית המשפט לאותהכתובת אליה נשלח מכתב היידוע , ובאותו שם "מוחמד חמודה" מבלי צוין שם האב, והמכتب הודהבק על דלת ביתו של הנאשם לאחר הביקור השלישי על פי אישור המסירה, כך שטענתה הנאם אינה מתישבת עם העובדה שהנאשם קיבל לידי את הזימון

לדין על ידי בית המשפט, וסבירני כי במקרה זה דרישת "הכתבת הידועה" כעולה מסעיף 60 א (א) לחסד"פ נתקיים על ידי המאשימה שעה שהמציאה המכטב הן לכתבת העדכנית, הן לנואם הספציפי והן לכתבת בה הנואם מתגורר בפועל.

8. מעבר לנדרש גם אם הייתה קובע כי המאשימה לא עדשה בחובתה עולה שאלת נפרדת - מה הנפקות של הפרה זו.

9. לאחר עיון בבקשת ובתגובה המאשימה, ולאור קביעתי לעיל מצאתי כי אין מקום להורות על ביטול כתוב האישום וכי יש לאפשר לנואם לקיים הליך השימוש טרם ישיב לכתב האישום וזאת מהטעמים כדלקמן:

א. זכות השימוש היא זכות יסוד של חשוד שטרתה ליתן בידו אפשרות למסור עדמות טרם ישונה מצבו לרעה בהגשת כתב-אישום. אין להפחית מחשבות שנייה מעמדו של חשוד מאזור מן השורה לנואם.

ב. הסוגיה אם הפרה של חובת הידוע הקבועה בסעיף 60א הנ"ל מצדיקה ביטול אישום, העסיקה רבות את בתי המשפט ואף קיימות החלטות שונות לכך ולכאן. יודגש כי המחוקק לא קבע בסעיף 60 א', כי הפרת חובת הידוע או פגעה בזכות השימוש מחייבים ביטול האישום. ההחלטה בדבר העמדת חשוד לדין הינה החלטה מנהלית, אשר במקרה ונפל בה החלטה מנהלית זו פגם יש להבחן בין פגם בהליך לבין תוצאה הפגם, ההכרעה תקבע על דוקטרינת הבטולות היחסית. דוקטרינת הבטולות היחסית ישימה אף בהלים הפליליים ויש להחילה בהתאם לנטיותיו הפרטניות של המקרה, בין היתר יש לבחון את נטיות המקרה, חומרת ההפרה, דרך התקיפה והנזק עשוי להיגרם לאינטרס הציבורי תוך איזון בין הצדוק הפרטוי.

על פי כלל הפסЛОות היחסית אשר נסקר בהרחבה במסגרת פסק הדין בע"פ (ירושלים) 30541/06 - מדינת ישראל נ' יצחק בן אברהם כהן ואח', פורסם במאגרים המשפטיים (25/02/2007) :

"הלהכה הפסקה בדבר הבטולות היחסית מורה, כי במסגרת הביקורת השיפוטית על פגם שנפל בהחלטה, יש להבחן בין שני מישורים: האחד - הפגם עצמו, והשני - תוצאה הפגם, קרי - נפקות הפגם על תוקפה של ההחלטה. נפקות הפגם, לרבות הסעד הניתן על-ידי בית-המשפט, תוכרעו על-פי חומרת ההפרה בהתחשב בנטיותיו הספציפיות של כל מקרה (רע"פ 4398/99 הראל נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 637, עמ' 644). הכלל חל הן על החלטות מנהליות והן על החלטות שיפוטיות (רע"פ 2413/99 גיספן נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד נה(4) 673, 685), לרבות על החלטות שניתנו בחוסר סמכות (ע"פ 866/95 סוסן נ' מדינת ישראל, פ"ד

(1) 793, 816). על-פי הדוקטרינה האמורה, גם בהחלטה מינימלית אינו מחייב את ביטול ההחלטה, ולבית-המשפט יש שיקול-דעת רחב בבאו להכריע בשאלת תוצאות הפגיעה. עליוקיימים בדיקה עניינית של המקהלה לגופו, אגב אישון בין שיקולים, שבמסגרתם תיבחן חומרת הפגיעה, הרלבנטיות שלו ביחס החלטה, תכילת ההוראה שהופרה, הנזק או העול שהסבה הפגיעה ומידת הפגיעה באינטרס הציבורי לו תבטול ההחלטה בגין (י' זמיר, לעיל, עמ' 680; וכן ראו: ע"פ 1523/05 פלוני ואח' נ' מדינת ישראל, תקדים-עלין 2006(1) 2813)....

במסגרת בדינה זו יש לשקל, בין השאר, את חומרת הפגיעה של חובת המידע בזיקה ל��ילת החוקיות של זכות השימוש של החשוד בפליליים, את הנזק שיוסב למשיבים אם השימוש בעניינים יעריך בצלו של כתב-אישום תלוי ועומד, ואת הפגיעה הצפוייה באינטרס הציבורי אם יבוטל השימוש עד למועד הליך השימוש. אין חולק, כי הפרת חובת המידע פוגעת בזכות השימוש של החשוד, וכי הסעיף הרاءו בנسبות אלו הוא בראש ובראשונה מתן אפשרות לשימוש מאוחר. השאלה שבמוקד המחלוקת היא האם לצורך השימוש המאושר מוצדק לבטל את האישום, או שמא ניתן לקיים שימוש הוגן וuneiיני מבלי לבטל האישום תוך עיכוב מתן תשובה הנאשם לאישום עד לסיום השימוש.

ג. מבלי להתעלם מן הגישה בפסקה המורה על ביטול כתבי האישום בהיעדר הליך ידוע ושימוש תקנים זהה בשל החשש פן לא ישמעו טיעוני הנאשם בדיudit ב"נפש חפצها" או קביעה כי הורתת כתב האישום על כנו מיתרת הלכה למעשה את הוראות סעיף 60א' לחס"פ ואת זכות השימוש המקנית לחשוד ביצוע עבירות פשע הרי שקיימת מחלוקת פוסקים בנושא וכן דעה אחת בגין נפקותו של פגם אשר נפל בהליך השימוש.

ד. בת"פ (תל אביב) 15-07-55753 - מדינת ישראל - מחלוקת חוקיות שוטרים נ' דוד ארזקנזי, פורסם במאגרים המשפטיים (22/02/2016) נקבע כי מחד גיסא:

"קיים שימוש לאחר הגשת כתב-אישום יכול להוותר בנפשו של הנחקר תהושה סובייקטיבית של אי-מצוי זכותו לדין הוגן, אך כאמור יש לבחון כל מקרה לנسبתו, ואם ניתן לרפא את הפגיעה באמצעות שימוש לאחר הגשת כתב-אישום..."

17. אני תמיימת דעת עם דעתו של כב' השופט דר' ע. מודרייק כפי שהביע אותה בת.פ. (ת"א) 40131/07 נ' רובי רונית (פורסם במאגרים 3.9.2007):

"הנחה שהגורם האחראי בתביעה לא יוכל לקיים שימוש "בלב שלם ובנפש חפצها" לאחר שגילה דעתו בעת הגשת כתב-האישום, לא ידעת מה מקורה. רק שופטים הם "מקצועים" דהיינו כדי להתעלם מכל מיני גורמים משפיעים (לרבות דעה שהתגבשה בהליכים שונים ובנסיבות שונות?) רק סניגורים הם ככליל שלמות שאין חקר לתבונתם? ואילו התביעה תהא דעתה אשר

תזהה מרכזת אליה גורמים נעדרי יושרה העשויים בסבירות גבוהה 'להינעל' בגישתם בכתב האישום'.

איןני רואה את הדברים כך, ובמיוחד איןני מבין מה ההבדל (לענין "הנעילה") בין ביטול כתב - האישום ונוהל הליך שימושו "המשחרר" את התביעה מן "הנעילה" לבין ניהול אותו הליך שככתב-האישום תלוי ועומד".

דברים דומים מצאתי בע"פ (ירושלים) 30541/06 - מדינת ישראל נ' יצחק בן אברהם כהן ואח' (ר' לעיל) :

"יתר-על-כן: החלטה של ראש רשות תביעה - כמו פרקליט מחוז או ראש ייחידת תביעות במשטרת - להעמיד חשוד לדין, אינה דבר של מה בך, והוא נסמכת, לאחר שיקול-דעת ומחשבה, על תשתיית של ראיות לכואורה שיש בהן כדי להביא להרשעה מעבר לספק סביר. ההחלטה שכזו אין לבטל אך מחייבת הפרת חובת המידע, כל אימת שניתן לרפא את הפגם בעריכת שימוש מאוחר, שחזקת שיקויים לבב חוץ ואוזן קשובה.

אם יסבירו מי שקיבל את ההחלטה על העמדה לדין, כי יש בטיעוני הנאשם במהלך השימוש כדי לשנות את ההחלטה, חזקה שקיבל ההחלטה עניינית לחזור בו מהאישום. הטענה, כי פתיחותו של פרקליט מחוז או ראש ענף תביעות לקבל את טיעוני הנאשם בשימוש תאה מצומצמת יותר בשעה שתליי ועומד כתב-אישום, לעומת מקרה שבו בוטל האישום, מטילה דופי חסר יסוד ביושרתם של ראשי התביעה ורומזת על היותם מושפעים משיקולים בלתי ענייניים. על-כן, לא נפגע אינטראס אמיתי של הנאשם בקיומו של שימוש מאוחר, כל עוד מעוכב המשפט עד למיצוי הליידי השימוש".

בצד גישה זו ניתן למצוא מספר פסקי דין בהם הורו בתי המשפט על מחיקתם של כתבי אישום תוך שימוש דגש כי קיים הבדל משמעותי בין קיומו של שימוש שעיה שתיק פלילי תליי ועומד נגד הנאשם, לבין קיומו של שימוש באמצעות הגשת האישום, וכי רק בדרך זו תפנים המאשימה את חובתה לקיים את הוראות סעיף 60א הנ"ל (תפ"ח (מח' ת"א) 1199/05 מד"י נ' פולנסקי (2007) ; תפ"ח 1138/05 (מח' ת"א) מד"י נ' ארץ (2007)).

ב"כ הנאשם טען אמנם כנגד תום ליבתנו וניקיון כפיה של המאשימה בהגשת כתב האישום שעיה שנוכחה לגנות כי מכתב המידע חזר ולא הגיע לידי של הנאשם, אך התביעה טענה כי לא חלה עליה החובה להמציא המוצא אישית לנאים בנסיבות מסווג אלו, וכי עמדת בחובה המוטלת עליה שעיה שלשלחה בדוואר רשום ההזדעה לכתובות המעודכנות ביותר. לאור האמור לעיל וקביעתי כי לא מצאתי כי על התביעה היה להמציא לנאים המוצא אישית ולעשות מעבר למה שביצעה בפועל, הרי שלא נסתירה במקרה זה חזקת תקינות ההליך המנהלי העומדת לצכות המאשימה ומכאן כי ביכולתה לבחון פניות הנאים לביטול כתב האישום ב"נפש חפצה". מכאן כי חזקה על התביעה שתCHOOL חזורתה מכתב האישום (ר' הדברים שנאמרו בע"פ (ירושלים) 30541/06 לעיל).

ו. עוד אוסיף כי החלטת המאשימה בבקשת השימוש אשר תוגש לאחר הגשת כתב האישום נתונה אף לביקורת שיפוטית הן בעת הערכת הראיות וטיבן בהליך שמיית הראיות (במיוחד כאשר נטען לפרקם למחדלי חקירה והאפשרות להימנע מהם בשלב החקירותי טרם הגשת כתב האישום והן במסגרת בקשה נאשם לפסיקת הוצאות באמ זוכה בדיון).

ז. עוד מצאתי לטענה מחייבת של התביעהomidת הפגיעה בזכות השימוש בשעה שבתי המשפט נוטים להורות בחלוקת המהקרים על ביטולו של כתב האישום בשעה שהמאשימה שולחת מכתב הידוע לכתובת שגוייה או לא שולחת כלל הודעה ידוע. במקרה שבפני שלחה התביעה מכתב הידוע מבועד מועד ולמעלה מחודש ימים טרם הגשתו של כתב האישום, שלחה את מכתב הידוע לכתובת המעודכנת ביותר של הנאשם, אותה כתובת אליה שלח בית המשפט כתב אישום וזמן לדין ואשר נתקבלו על ידי הנאשם.

ח. סדרי הדין נועד לשרת את מטרות ההליך הפלילי ובهن גילוי האמת. ב"כ הנאשם לא העלה טענות לגוףו של עניין אשר יש בהן כדי להצביע על כך שם היה נערך שימוש טרם הגשת כתב האישום הייתה נמנעת הגשתו בבית המשפט. לו היה הסניגור מעלה טענה משמעותית לגוף העניין, היו טענה הנוגעת לתיק גופו, לפיה בנסיבות הקונקרטיות של אישום זה, אם היה מתקיים הליך של שימוש טרם הגשת האישום - לא הייתה המאשימה מגישה את האישום כלל, היה מקום לטענה מיותר לטענה. ואולם, הטענה נגעה אך ורק לפונטפורמאל של הפרת חובת הידוע, ולא העלה בפניו כל טיעון מהותי לעצם השימוש.

יפים לעניינו הדברים אשר נאמרו על ידי כב' השופט פוגלמן בע"פ 13/1053 - ח.ה. נ' מדינת ישראל ואח', תק-על (2013) (2), 10843 :

"**מהתשתיות שלפני עולה כי גם אם היו "חווזרים במנהרת הזמן" לנקדוה שבה טרם החל ההליך הפלילי שהתנהל, אין יסוד לקבע כי אילו היה נערך שימוש מראש התוצאה הייתה אי-הגשת כתב אישום. בנסיבות אלה, ונוכח תכלית השימוש שעלה עמדתי לעיל, אין לומר כי מדובר בפגם המצדיק ביטול כתב האישום.**"

במקרה זה קבע בית המשפט העליון שלא היה מקום להורות על ביטול כתב האישום אף בשעה שככל לא שלחה הודעה ידוע לנאשם טרם הגשת כתב האישום המיחס לו עבירות פשע חמורה (חבלה חמורה בנסיבות חמימות) וזאת במסגרת אימוץ כלל הבטלות היחסית.

ט. שיקול שני מצאתי בסרבול אשר יגרם לעבודת התביעה אשר שולחת מכתבי ידוע רבים לחסודים בשיגורה באם יורה בית המשפט על ביטול כל כתבי האישום בעבירות פשע שהגיעו באחור לידי החסודים. כך גם באם התביעה תדרש לבצע המלצה אישית לכל חשור, חרף העובדה שלפני מונחת הכתובת המעודכנת והנכונה של הנאשם. עם זאת סבורני כי טוב לעשות המאשימה אם תשקל דרך נוספת

קיבלת מכתב הידוע והשמעוע במסגרת נהלי עבودתו והשלכתיו העתידיים , כפי שציינה בתגובהה שבעתיד ובэр כיום , לאחר מתן צמසפר החלטות שיפוטיות בסוגיה תעשה ועושה כן, ולכך אוסיף שחווב שהמאשימה תציג בין היתר את שם האב של הנאשם ספציפי בפרט כאשר עסקין בשמות נפוצים באותו מקום מגורים ומספר הטלפון.

בהקשר זה יצא רף דעתם אשר נאמרו בת"פ (דימונה) 10-09-12276-12 - מדינת ישראל נ' איציק שירלי ואח', פורסם במאגרים המשפטיים (17/07/2012):

"בשולי הגלילון, בית משפט זה הביע דעתו לא פעם, כי על אף האמור בסעיף 60א(ג) לחסוף, ראוי היה כי הtribunał תגבש נהל וידוא קבלת מכתב הידוע והשמעוע, וזאת על מנת לחסוך הדיננות עניפה בבקשת מסוג זה חדשות לבקרים. התשובות הנדרשות למשלו מכתב רשום עם אישור מסירה, או לידוא טלפון של קבלת המכתב, הינה אפשרות לעומת מושך הזמן, تعוזמות והעלות המערכתית של הדיננות חוזרת ונשנית בנושא במספר רב של תיקים."

למעלה מן הצורך אצין כי הנאשם העלה את טענתו המקדמית לביטול כתוב האישום כבר בדיון ההקראה השני ולאחר ישיבת גישור, לא החל שלב הראות בתקיך והוא נמצאים בשלבים המקדמים בהליך המשפטי בעניינו של הנאשם ומכאן כי לא היה מקום לדוחות טענת ב"כ הנאשם על הסוף.

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל אני מורה על דוחית הבקשה לביטול או מחיקת כתוב האישום כנגד הנאשם.

נדחה להקראה נוספת ומי吐ת מענה מפורט לכתב האישום (במידה וטענות ב"כ הנאשם לא יתקבלו במלואן בהליך השימוש) ליום 23.9.20 שעה 09:30.

על המאשימה לקיים הליך שימוש לנายน על פי הקבוע בחוק בהקדם ולא יותר מיום 10.9.20 ולמסור תוכאות השימוש לעיון ב"כ הנאשם לא יותר מ - 7 ימים עבור למועד הדיון הבא.

באם תתקבל בקשה הנאשם לביטול כתוב האישום טרם הקראה תוגש המאשימה בקשה בהתאם לבית המשפט מבעוד מועד.

המציאות תעביר החלטה לעיון הצדדים.

ניתנה היום, כ"ז אב תש"פ, 17 אוגוסט 2020, בהעדך
הצדדים.

עמוד 10

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - או © verdicts.co.il